

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

La Mare de Déu de la Pietat, copatrona d'Igualada

De generació en generació s'ha transmès el següent relat: un pelegrí va decidir l'any 1420 visitar els santuaris marians més importants d'Espanya i, partint de Sevilla, va decidir agafar una companyia: una petita imatge de la Pietat que era a l'església dels agustins. Anant cap a Montserrat va fer nit a Igualada, justament al convent dels agustins, i l'endemà aquella imatge d'alabastre ja no es volgué moure més d'allí. El fet s'interpretà com la voluntat de la Mare de Déu de romandre a Igualada i el pelegrí sevillà s'hi consagrà com a oblat. Des de llavors aquesta imatge ha acompanyat la vida dels igualadins: després de la desamortització i la marxa dels agustins, els escola-

pis són custodis del culte a la Pietat. L'any 1849 van obtenir la cessió de l'antic monestir, actual Escola Pia. Igualada ha sentit la protecció de la Pietat especialment durant l'epidèmia de grip de 1918, quan no morí cap alumne ni escolapi del col·legi, i també pel gener de 1939, final de la guerra civil, quan per la intercessió de la imatge —que pogué ser amagada i salvada— s'aturà un gran incendi. La Pietat fou coronada canònicament l'11 d'octubre de 1959. Des de l'any 2007 té un nou santuari. Un poeta local va dedicar a la Verge Maria un bell himne, cantat fins al dia d'avui: «Mare de Déu de la Pietat, gireu els ulls vers la ciutat si la veieu atribolada...»

Diumenge de Pentecosta | Cicle C

Lectura dels Fets dels Apòstols (2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? [...]»

Salm responsorial (Salm 103)

Quan envieu el vostre alè, Senyor,
renoveu la vida sobre la terra.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons

que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

Lectura de l'evangeli segons sant Joan (20,19-23)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.» Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

«Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet» | Mn. Marc Majà i Guiu

Aquest títol és extret del salm del diumenge de Pentecosta. Recull un desig del creient: tant de bo que Déu, quan miri la creació, pugui sentir-se'n joiós!

Certament, la criatura humana té un paper decisiu en aquesta alegria de Déu. En la mesura en què la humanitat acull i actua conforme a l'Esperit de Déu, la creació s'adequa més i més al projecte meravellós de Déu. I, a la inversa, en la mesura en què la humanitat es tanca sobre ella mateixa, la creació s'enlletgeix. Quina responsabilitat tan gran és, per tant, la que tenim!

Avui, solemnitat de la Pentecosta, admirem la força creadora de l'Esperit de Déu que, quan és enviat sobre la terra, la fa renéixer i la renova. Avui recordem allò que

l'Esperit va obrar als mateixos inicis de la predicació de l'Evangelí en els cors dels creients. Avui invoquem l'Esperit de Déu, a fi que ens enviï a tota la creació, a fi que ens regali el do del perdó. Avui s'actualitza la vinguda de l'Esperit Sant en l'Església, de manera que ell roman amb nosaltres per sempre i, encara, ens fa comprendre amb més profunditat la nostra fe.

Si personalment ens sentim febles, afeixugats pel pes del dolor del món i de les pròpies culpes, avui l'Esperit ens recorda que no estem sols, que formem part d'un cos, que és l'Església i que té Crist mateix com a cap. Donem-ne gràcies i unim-nos-hi de cor. Així el Senyor, contemplant el que ha fet, s'alegrarà.

Credo in Spíritum Sanctum | Romà Casanova, bisbe de Vic

En la nostra professió cristiana, després d'haver recorregut la cursa del Fill de l'Etern Pare encarnat, sofrent, mort, ressuscitat i assegut a la dreta, confessem la tercera persona de la Santíssima Trinitat: l'Esperit Sant. Quan afirmem de creure en l'Esperit Sant, manifestem en primer lloc la seva divinitat: «que és Senyor i infon la vida, que procedeix del Pare i del Fill. I juntament amb el Pare i el Fill és glorificat; que parlà per boca dels profetes.» Afirmar la realitat de la persona divina de l'Esperit Sant és molt important en aquest moment en què molts corrents de pensament, anomenats espirituals, parlen d'energies impersonals que actuen en el cor i que cal tenir per a restar en pau. Res més lluny de l'autèntic Esperit Sant, que no té res d'impersonal ni pot ser mai cosificat.

La teologia catòlica, quan reflexiona sobre l'Esperit Sant i la seva obra, ens diu que és l'Amor fet persona en el misteri etern de Déu. L'Esperit Sant és el lligam d'amor etern en Déu mateix, és el qui uneix el Pare i el Fill: «Doncs, són tres: el qui estima, l'estimat, i l'amor» (St. Agustí, *De Trinitate*, 8).

L'Esperit Sant té en el mateix acte de fe del cristià un paper cabdal. Ens diu sant Pau: *Ningú no pot dir: Jesús és el Senyor, si no és sota l'acció de l'Esperit Sant* (1Co 12,3). *Déu ha enviat als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida: Abbà, Pare* (Ga 4,6).

El coneixement de la fe solament és possible amb l'Esperit Sant. De la mateixa manera que en la intimitat de la vida divina el lligam d'amor és l'Esperit Sant, l'acte de fe, que és resposta d'amor confiat a l'amor ofert de Déu, tan sols l'Amor, que és l'Esperit Sant, el fa possible. «Sense l'Esperit no és possible de veure el Fill de Déu i, sense el Fill, ningú no pot acostar-se al Pare, perquè el coneixement del Pare és el Fill, i el coneixement del Fill de Déu es fa per l'Esperit Sant» (St. Ireneu de Lió, *Demostració de la fe apostòlica*, 7).

És, doncs, el do de l'Esperit Sant el que fa possible la fe en el més pregon del nostre cor. Creure en l'Esperit Sant com a font de la fe ens ha de fer retornar a la primacia de la gràcia en la vida cristiana. Sense aquesta font que brolla de Déu mateix, del mateix cor de Jesús clavat en la creu del qual brolla sang i aigua, signes de l'Esperit Sant, no podem entendre ni viure res.

Sense l'Esperit Sant en el nostre cor l'obra de la salvació restaria inacabada, Jesús restaria en el pasat, no seria res més que un model magnífic, però lluny de nosaltres. Sense l'Esperit Sant l'evangeli seria lletra morta, i l'Església, una simple organització entre moltes altres. Però amb ell, promesa del Pare i do del Fill, Crist és el Vivent entre nosaltres; l'Evangelí, paraula de Vida; l'Església, el «poble unificat des de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant» (LG, 4).

Agenda litúrgica de la setmana

19 ■ Diumenge de Pentecosta / Cicle C. Sant Pere Celestí, papa (1215-1296). Sant Francesc Coll, prevere (1812-1875).

Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1Corintis 12,3b-7.12-13/Joan 20,19-23

Litúrgia de les hores: Setmana III

20 ■ Dilluns. Sant Bernadí de Siena, prevere (1380-1444). Sant Boi, màrtir (s. III). *Lectures:* Siràcida 1,1-10 / Salm 92 / Marc 9,14-29

21 ■ Dimarts. Santa Virgínia, verge (?). Sant Secundí, màrtir (ss. III-IV). Sant Cristòfor Magallanes, prevere i màrtir

(1869-1927) i companys, màrtirs.

Lectures: Siràcida 2,1-13 / Salm 36 / Marc 9,30-37

22 □ Dimecres. Santa Joaquina de Vedruna, religiosa (1783-1854). Santa Rita de Càssia, religiosa (c.1371-1457). *Lectures:* Siràcida 4,12-22 / Salm 118 / Marc 9,38-40

23 □ Dijous. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Desideri, bisbe (†608). Sant Florenci, màrtir (†548).

Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 39 / Lluc 22,14-20

24 ■ Divendres. Maria Auxiliadora.

Lectures: Siràcida 6,5-17 / Salm 118 / Marc 10,1-12

25 ■ Dissabte. Sant Beda el Venerable, prevere i doctor de l'Església (673-735). Sant Gregori VII, papa (1020-1085). Santa Maria Magdalena de Pazzi, religiosa (1566-1607).

Lectures: Siràcida 17,1-13 / Salm 102 / Marc 10,13-16

26 □ Diumenge de la Santíssima Trinitat / Cicle C. Sant Felip Neri, prevere (1515-1595).

Lectures: Proverbis 8,22-31 / Salm 8 / Romans 5,1-5 / Joan 16,12-15

Em vénen a visitar els testimonis de Jehovà: què faig? |

Luis Santamaría del Río (*)

Segur que tots coneixem els testimonis de Jehovà: truquen a les portes de les nostres cases i ens paren pel carrer. Però no els coneixem bé. El primer que hem de fer és tenir clares unes quantes idees. Es tracta d'una secta fundada en el segle XIX als Estats Units d'Amèrica per Charles Taze Russell, en un clima molt peculiar: l'adventisme, format per persones i grups que, basant-se en càlculs bíblics, anunciaven llavors —i ara— l'immediat retorn de Crist, amb dates concretes i tot. A més del seu origen, és necessari saber quina és la seva doctrina: en resum, no són cristians, encara que posin la paraula cristià en el rètol dels seus «salons del Regne». Aferrant-se a un monoteisme estricte, rebutgen la doctrina de la Santíssima Trinitat i, òbviament, la divinitat de Crist, que no seria el Verb encarnat, sinó la primera i més excelsa criatura de Déu, a qui anomenen obsessivament Jehovà, en un error de transliteració del nom hebreu de Déu, YHWH. És a dir, que Crist seria fill de Déu, però no «Déu de Déu, llum de llum» com afirmem en el símbol de la fe.

Manipulació de la Bíblia i fonamentalisme

Al costat d'això, i per la seva insistència a dir que es guien únicament per principis bíblics, cal conèixer la versió que utilitzen, la denominada *Traducció del Nou Món de les Santes Escriptures*, que de traducció no en té res. En les seves pàgines han manipulat i deformat una considerable quantitat de versicles per adaptar-los a les seves doctrines, en tot el que es refereix a la divinitat de Jesús, la identitat personal de l'Esperit Sant, la presència de Crist en l'eucaristia (la seva identificació amb el pa i el vi de l'últim sopar), la doctrina sobre el més enllà de la mort, etc. Es tracta d'un fet contradictori amb el fonamentalisme que tenen en acostar-se a la Bíblia i que els duu a rebutjar amb violència des de la celebració dels natalicis o la festa de Nadal fins a les transfusions de sang, com, per desgràcia, de tots és conegut.

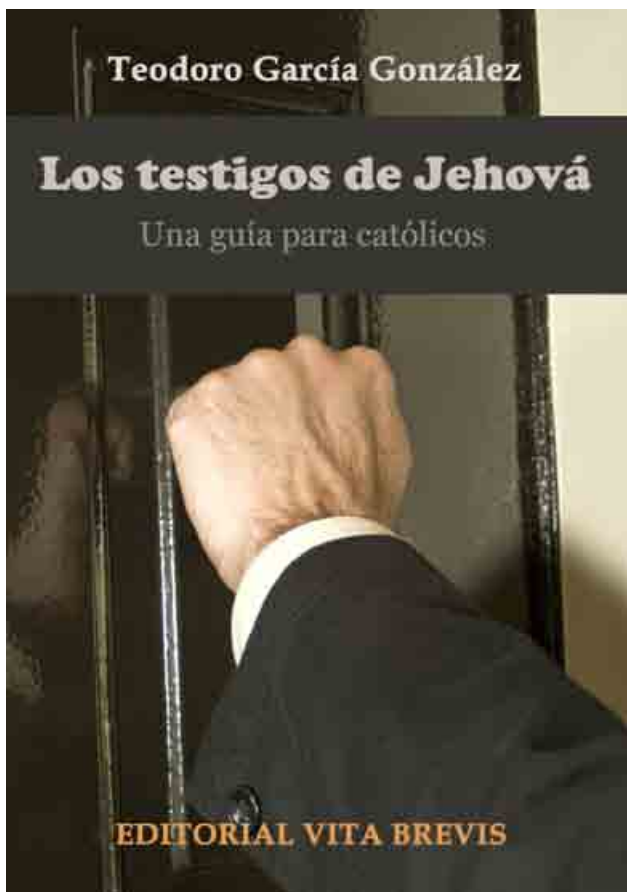
Posades aquestes bases de forma resumida, el primer criteri d'actuació per a un catòlic és la caritat. La immensa majoria dels testimonis de Jehovà que s'acostin a nosaltres ho faran amb la millor intenció d'apartar-nos d'aquest «injust sistema de coses» —com anomenen el món apartat de la seva percepció de la revelació de Déu— i oferir-nos la salvació. Pensem sempre que han estat enganyats en alguna cosa tan important i que han

estat adoctrinats en una tergiversació de la genuïna fe. Una correcta actitud cristiana, per tant, és l'hospitalitat i el respecte, o més encara, la simpatia. A partir d'aquí, caben dues opcions que cadascú haurà de valorar. Si el qui es troba amb ells no té una sòlida formació doctrinal i una forta experiència de fe, el millor serà que rebutgi amb cortesia l'ofertament de material escrit o de conversa. I aquí s'acaben les recomanacions.

No tenen una veritable actitud de diàleg

Ara bé, si el catòlic interpel·lat té clares les coses i posseeix una certa capacitat apologètica (defensa de la fe, o donar raó de la nostra esperança, com deia sant Pere), i té temps i paciència per a entaular un diàleg, pot continuar, però conscient que és el blanc d'una acurada ofensiva proselitista. Exagero dient-ho així? Doncs no, ja que els testimonis de Jehovà són minuciosament formats per a aquest acostament, i fins i tot s'entrenen en les seves reunions setmanals per saber a quines persones acostar-se, quins temes treure, quines respostes donar, quins dubtes sembrar i quines

publicacions oferir. Per tant, ells no conceben la trobada interpersonal com un veritable diàleg, ja que aquest exigeix la receptivitat al que pugui dir-me l'altre i inclou la possibilitat que jo aprengui una mica.

Un catòlic ben format no es veurà aclaparat per la pluja de citacions bíbliques que esgrimiran els testimonis de Jehovà a tort i a dret, perquè els cristians —sigui quina sigui la nostra confessió, catòlica o no catòlica— no entenem la Sagrada Escripura com un repertori de frases cèlebres, un receptari, un llibre d'autoajuda o un manual d'instruccions. I podem fer l'intent —infructuós a curt i mig termini— de fer veure al nostre pesat interlocutor que la Bíblia ha de llegir-se com un conjunt, que hi ha passatges que pel seu gènere literari cal llegir en clau al·legòrica o simbòlica i no pas literal... i que, per descomptat, hi ha coses que són irrenunciables quan un s'acosta als evangelis: Jesús es va presentar com a Fill de Déu, de la mateixa naturalesa del Pare, tant en les seves obres com en les seves paraules; va mostrar la seva voluntat d'iniciar un nou poble triat en les persones dels apòstols, fundant així l'Església; va entendre la seva

mort no com a accidental o sobrevinguda, sinó com un lliurament voluntari per reconciliar tota la humanitat pecadora amb Déu, i així ho va expressar en l'últim sopar amb els seus amics, deixant tota la densitat de la seva presència real, de forma sacramental, en el pa i el vi.

I podríem continuar detallant d'un a un tots els elements centrals de la revelació bíblica que ells rebaten seguint els dictats de la corporació empresarial que dirigeix la secta, la Watchtower Bible and Tract Society, i de la seva veritable eina d'interpretació de la Bíblia, la revista *La Atalaya*. Si el catòlic que es troba amb ells té, a més, algunes nocions de grec i hebreu, les llengües originals dels llibres de la Sagrada Escripura, pot ajudar-los a entendre que Jesús no va dir «això significa el meu cos» en el cenacle, i que Joan mai no va escriure en el seu pròleg que «la paraula era un déu»... que una cosa és traduir, i una altra, falsificar.

Necessitat de la nova evangelització

I, per acabar, anem al més important: com hem de respondre els catòlics als testimonis de Jehovà? Amb elaborades tècniques i plans pastorals i apologètics? Amb un exèrcit de creients formats que vagin de porta en porta oferint la veritat de Jesucrist? Alguns moviments eclesials ja ho fan, i hi haurà qui se senti cridat per Déu a un ministeri particular de predicació de la Paraula, i benvingut sigui. Per a l'Església sencera, per als uns i els altres, una cosa és necessària i urgent: la nova evangelització. Fer que la gent es trobi amb Crist —i els evangelitzadors han de ser els primers a haver tingut aquesta experiència radical de transformació a la llum de l'evangeli—, mostrar-los que, com ens va recordar Benet XVI, la porta de la fe està sempre oberta. Així hi haurà molta menys gent que trobi en els testimonis de Jehovà la resposta —enganyadora sempre— a les seves demandes espirituals i a les seves necessitats de transcendència.

(*) Agraïm aquest article, escrit especialment per a la nostra publicació. L'autor, sacerdot diocesà de Zamora, és membre de la Red Iberoamericana de Estudio de las sectas (RIES) i ha editat el llibre *Los testigos de Jehová. Una guía para católicos*, de Teodoro García, a l'editorial Vita Brevis (www.vitabrevis.es), que també acaba de publicar el llibre *Entre las sectas y el fin del mundo. Una noche que murmura esperanzas*.

Prop d'un miler de fidels en el pelegrinatge diocesà a Montserrat amb motiu de l'Any de la Fe

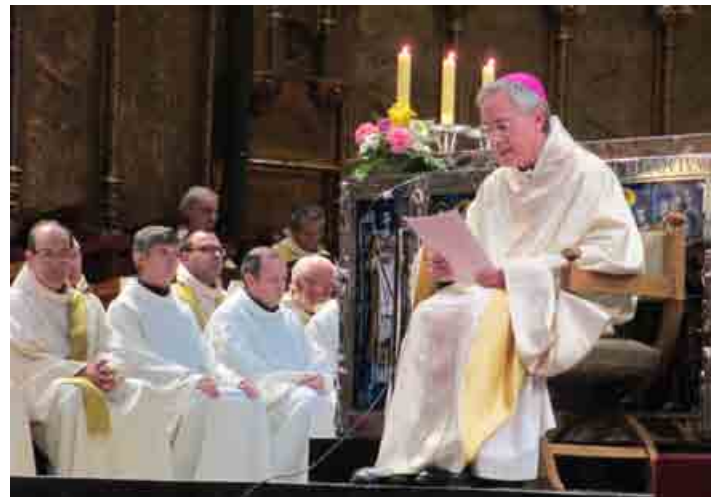
Pràcticament un miler de diocesans van participar en el pelegrinatge a Montserrat amb motiu de l'Any de la Fe, provinents d'arxiprestats i parròquies d'arreu del bisbat de Vic. L'acte central fou la solemne missa presidida pel nostre bisbe, Romà Casanova, acompanyat del pare abat de Montserrat, Josep Maria Soler, i d'una quarantena de sacerdots del bisbat, a més de la comunitat benedictina. Heus ací alguns dels fragments de l'homilia episcopal:

«La fe és el do de trobar-se amb l'Amor que no mor mai. Per això la fe no té arguments que s'imposin davant el qui no vol creure o no sap creure. Nosaltres els creients no som principalment els qui donem arguments a favor de la fe. Encara que n'hi ha molts i, com ens diu sant Pere, hem d'estar sempre preparats per a donar raó de la nostra esperança. La fe no demana arguments. La fe demana que sapiguem defensar-la davant els atacs del Maligne, el pare de la mentida. La fe ens demana ser testimonis d'ella, testimonis de Crist amb la paraula i la vida. La fe no ens demana arguments, però sí que ens demana la vida. La fe porta al martiri, a donar la vida per l'Amor que no mor mai. Què hi guanyaria, de viure sense l'Amor que dóna el sentit i el significat a la meua vida? Fou aquesta l'opció de Simó Pere i dels apòstols a la pregunta de Jesús:

Vosaltres també em voleu deixar? Ell va dir: Senyor, a qui aniríem? Només vós teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.

»Germans estimats, és gran el do de la fe que hem rebut i cal que en donem gràcies contínuament al Senyor. Fem-ho avui especialment en aquest lloc sant del santuari de la Mare de Déu de Montserrat. Però fem-ho també amb un compromís que brolla de la naturalesa de la mateixa fe. La fe és autèntica en el cor d'una persona quan aquesta es fa portadora de Crist als seus germans. Nosaltres, els creients en Crist, som

Foto: E.F.

6

full

Pelegrinatge juvenil a Roma | Mn. Joan Prat (Roma).....

Amb motiu de l'Any de la Fe, la Delegació de Joves amb el Col·legi Major *Mater Salvatoris* va pelegrinar el cap de setmana del 13 i 14 d'abril, a Roma. La professió de fe a les grutes, prop del sepulcre de Pere, durant la missa del diumenge va ser el moment principal de la vinguda a la Ciutat Eterna. La trentena d'universitaris, emocionats, van veure per primera vegada el nou Sant Pare en el rés dominical del Regina Coeli, a la plaça de Sant Pere del Vaticà, però també més de prop, quan el papa Francesc sortia del Vaticà per dirigir-se a Sant Pau Extramurs... També va ser un regal especial poder celebrar la missa del dissabte al matí a les conegudes com a «cambretes de sant Ignasi», l'habitació on el fundador de la Companyia de Jesús va morir. Els nois i noies van

celebrar-ho amb un bon gelat tot passejant del Panteó a la Fontana di Trevi!

(continua de la pàgina 6)

aquells que experimentem en el nostre cor aquesta realitat; som d'aquells que moltes vegades no podem parlar de Déu, que no sabem com parlar de Déu, però encara més, som d'aquells que no podem estar-nos de parlar de Déu. La nostra fe en el cor ens crema. La fe és un foc d'amor que no pot fer res més que cremar, que encendre's per on passa. Per això avui, en aquest Any de la Fe, sentim en el nostre cor la urgència de ser testimonis de la nostra fe amb la vida i amb la paraula. La urgència de ser els nous evangelitzadors que l'Església i el nostre món necessiten. La nova evangelització que les nostres comunitats necessiten, que el nostre país necessita per a tornar a redescobrir la fe que l'ha configurat, les nostres arrels cristianes. [...]

»Jo no sé quin són els signes que el Senyor obrarà en la seva Església per acompanyar la nova evangelització. Però el que sí que sabem és que ens crida a acostar-nos a les persones concretes que sofreixen en el cos o en l'esperit; a acostar-nos als paralítics que no poden caminar per la vida perquè no tenen forces per a fer-ho, que no poden caminar perquè, tot i tenir capacitats, no saben vers on caminar, no tenen l'horitzó de plenitud que la fe ofereix. El Senyor ens urgeix a posar-nos ben a prop dels qui són morts, tot i viure, perquè els manca el sentit i el significat de la vida. Acostem-

Foto: E.F.

nos a ells, anem a tota persona que trobem en el camí de la vida que, sense que ens ho digui amb la paraula, ja ens ho diu amb la seva mirada mancada de la llum de la fe. Acostem-nos a ells i parlem-los d'ells mateixos, de la seva vida, de les seves necessitats materials i espirituals; i parlem-los de Jesús. Com ho feia sant Pere anomenant-los pel seu nom i parlant-los de Crist des de la seva necessitat d'ell en la seva vida concreta.»

Havent dinat, per grups es va acudir al cambriol de la Moreneta per resar la «Visita espiritual» i rebre la benedicció episcopal.

La missa pas a pas | Antoni Costa Vall-Hlovera

La pregària eucarística (continua)

Com a centre i cim de tota la celebració eucarística, la pregària eucarística és una oració d'acció de gràcies i de consagració. Per tant, ha de tenir el seu protagonisme en els seus passos: el «prefaci», el «Sant», el «relat de la institució», també el «memorial o anamnesi» en què es recorda i es fa present el misteri de la mort, resurrecció i ascensió de Crist al cel, així com l'espera escatològica del seu retorn a la fi dels temps. Aquest memorial es converteix en oblació, ofrena, és a dir, en lloança i acció de gràcies, que és l'ofertament de tota l'assemblea litúrgi-

ca a Déu Pare del sacrifici pasqual de Crist. Ella és convidada a oferir-se a ella mateixa, per mediació de Crist, a fi que Déu ho sigui tot en tots. Per a aconseguir-ho, el sacerdot invoca l'Esperit Sant (segona epiclesi) sobre la comunitat reunida que es disposa a participar en la comunió del Cos i la Sang de Crist.

L'última part de la pregària eucarística és formada per les «intercessions eclesials», en comunió amb tota l'Església celestial i terrenal, per tots els seus membres, vius i difunts, per la intercessió de la Verge Maria i dels sants. I, com a coronament, la glorificació de Déu Pare.

Germinal | Pere Oliva, prevere

Quan la natura germina a desdir i el verd dels sembrats adquireix aquella lluminositat quasi fluorescent... Quan les boires decideixen escampar-se i rendir-se, ja a primera hora del matí; mentre els arbres van torneant-se d'una fibrositat ben generosa... Quan els ocells compassen l'abandó de la foscor i el creixent del matí amb un piular desenfadat i el fred de trenc d'alba es permuta per una frescor agradable; aleshores ve a visitar-nos, amb l'embranchida que la caracteritza, aquella dama, anomenada primavera, que vesteix de gala camps, boscos i jardins...

Ja és aquí; i fervorosament, després de Pasqua, ve a omplir amb el seu verd insistent els nostres sentits. La sentor de la florida coincideix, com sabem, amb les conseqüències de la resurrecció que anem celebrant durant cinquanta dies, fins que l'esclat granat de Pentecosta ens obri un camí de veritable vida en el nostre cor, traduïble necessàriament en una existència que plagui al Creador, que en Crist ens ha alliberat de tot el que impedeix el nostre veritable creixement humà.

La Pasqua ens remet aquests dies de maig a la vinguda de l'Esperit Sant. La florida de la resurrecció d'aquell lluminós matí ens encamina a rebre amb deler el coratge necessari que ens aporta l'Esperit.

L'esclat de la primavera no pot vestir-nos de llum per a romandre inactius, sords, temorosos, tancats i muts. Justament, per Crist, som convidats a donar fruits d'amor. I els fruits de l'Amor són sempre plens de creativitat, vida i novetat.

Aquest fruitar —sovint en els relats bíblics es presenta com la parra generosa— és la nostra història. La història de la nostra família cristiana i de la nostra identitat. Una narració iniciada en la Pentecosta que estén les seves branques al llarg de vint-i-un segles. Una genealogia plena d'aquesta gràcia que ajuda a obrir els braços dels batejats: a servir, compadir-se, curar, acompanyar i lluitar, segons el Sermó de la Muntanya.

Fan de bon contemplar les diverses iniciatives espirituals al llarg d'aquest camí, les generoses accions pastorals i les formes de pietat tan variades, que han anat marcant aquesta ruta eclesial mil·lenària, que podem compartir en cada eucaristia i en la comunió dels sants. Certament, no tot ha estat esclat de vida en més de dos mil anys de pelegrinatge. Però el Déu vivent continua acompanyant sempre el seu poble. I hi suscita dons i carismes per al bé de tots. La força de l'Esperit Sant, sempre nova, ens mou a acollir la novetat de Déu. Disposem-nos a rebre-la.

Llibres | **Aprender a creer, de Juan Esquerda Bifet**

Biblioteca de Autores Cristianos, 8 euros. «Viure la sorpresa de Déu cada dia». Així responia Mons. Joan Esquerda Bifet, català afincat a Roma, a la pregunta: «Quins projectes de futur contempleu?», en una entrevista publicada fa uns quants mesos. Per a viure aquesta sorpresa fa falta un lent aprenentatge, manca un «aprendre a creure». I d'aquí precisament neix aquest llibre, les pàgines del qual són alhora testimoniatge de fe i una breu aproximació doctrinal al tema de la fe, desenvolupada en forma d'entrevista i organitzada al fil de la carta apostòlica *Porta fidei*, que serveix de guia per a la celebració de l'Any de la Fe.

full diocesà | Solsona i Vic**DIRECTORS:**

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60